

LBRIS

We know
books

OCHIUL DE STICLĂ

L.M. ARIA

Editura **INK STORY**
Pucioasa, 2022

Capitolul 1

Zăpada curgea ca niște lacrimi tăcute, mute, ca apoi să fie înghițită de pământ. Doar sufletul zbiera, numai el era încă viu, strigând după ajutor... Dar cine să-l audă, pentru că... imediat cum soarele se pitea, lăsând luna să-și elibereze magia, zarva începea.

Așteptau cu sufletul la gură fiecare seară ca bunicul lor să le spună o poveste, una de neuitat, una pe care, după ce o veți auzi, o să vă bântuie nopțile și vouă, garantat.

Erau șapte la număr. Șapte copii care duceau în brațe dulciuri, sucuri și alte nimicuri pentru a le așeza între ei. Apoi, își aranjau pernțele, iar cei puțin mai friguroși aveau cu ei și câte o pătură. Stăteau cuminți în jurul șemineului și așteptau cu sufletul la gură să înceapă totul.

Șapte – acest număr considerat dintotdeauna a fi unul norocos. Dumnezeu a făcut lumea în șapte zile. Există șapte planete, dacă facem referire la antici: Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Luna și Soarele. Sunt șapte mări și tot șapte minuni ale lumii vechi. Săptămâna are șapte zile și mai există șapte

virtuți, șapte păcate de moarte și șapte vârste ale omului. Iar tot în număr de șapte erau și acești copii, unii veniți din vecini, alții strănepoți și nepoți.

Era o zi de iarnă, în care zăpada era mai grea ca niciodată. Bunicul, un om blând, mic de statură, cu burta mare și degetele groase și rigide din cauza muncii, un om extrem de iubit de nepoți, îi strânsese pe toți acolo, urmând tradiția, căci decisese în urmă cu un an să facă asta, pentru a petrece timpul împreună într-un mod productiv. La început, au jucat tabinet¹, dar cum orice copil se plictisește repede, a trebuit să vină cu o altă idee. Una pe care o tot amâna, pe care nu voia să o pună în practică, fapt pentru care a încercat, din nou, să tragă de timp: poveștile.

Ele erau un mod de a-i ține pe cei mici concentrați și liniștiți. Cele care fuseseră spuse din generație în generație, acelea cu care majoritatea copiilor au crescut, însă pe care el le-a reinventat. Unele pasaje din acestea erau adevărate, însă altele erau pură născocire.

Bătrânul își pierduse soția cam tot cu un an în urmă. O femeie uscățivă, căreia îi plăcea să poarte, indiferent de anotimp, rochii. Unele groase, altele mai subțiri. Picioarele le avea întotdeauna acoperite, pentru că se simțea stânjenită să și le expună în public sau chiar în familie. Buricele degetelor îi sângeau de fiecare dată din cauza croșetatului și a cusutului practicate cât era ziua de lungă. Așa a făcut ea

¹ Tabinet - joc de cărți, care poate fi jucat atât de către adulți, cât și de către copii. (n.a.)

bani ani la rândul, prin intermediul a ceva ce iubea cu adevărat.

Durerea prin care trecuse bunicul nu se putea exprima în cuvinte. Zile întregi refuzase să iasă din camera în care odată locuiseră împreună, locul în care și-au petrecut tinerețea și bătrânețile atât cât au apucat unul lângă celălalt. Aici se aflau masa cea firavă cu picioare subțiri din lemn și blatul crăpat în colțuri, patul cu rama din fier de care se lovise de nenumărate ori, dar de care niciodată nu se văitase, pentru că durerile treceau, totul trecea, doar dorul nu.

A stat acolo singur și a încercat să inspire adânc în plămâni mirosul ei, pentru a nu o uita. Câteodată, îi atinge hainele ori vorbea cu ele. Alteori, a fost surprins privind pozele alb negru făcute de o mână stângace, dar cu gând nobil. Erau la masă: el, îmbrăcat într-o cămașă cu pătrate mari, negre, galbene și gri, cu o pălărie pe cap, pentru că tot timpul trebuia să-l aibă acoperit, iar ea, într-un halat albastru cu pete galbene și roșii. La gât, purta o cruciuliță făcută manual din sfoară. În urechi, avea doar un singur cercel, pentru că pe celălalt îl pierduse, dar, deoarece fusese primit cadou, nu voia să renunțe la el. Bunicuței cel mai mult pe lume îi plăceau cafeaua și parfumurile, iar în dulapuri, peste tot, erau înghesuite câte trei, patru. A luat halatele ei și le-a strâns în brațe, apoi le-a așezat unul peste altul și le-a pus pe mașina de cusut, iar papucii i-a aranjat așa cum obișnuia să o facă ea. Îl durea, dar mai rău era că se simțea singur și știa, chiar dacă nu-i era frică, că următorul pe care moartea îl va lua avea să fie el.

Mai apoi au venit nepoții, pe care nu-i voia acolo, în permanență cu el în casă, dar norocul nu fusese de partea lui, iar singurătatea, liniștea, regretele și doliul, încet, încet au fost acaparate de acele suflete care nu aveau stare și erau mereu puse pe șotii.

- Bunicule, bunicule, haide vii?

- Gata, în două minute sunt cu voi! Mai aveți puțină răbdare să trimit și găinile la culcușul lor. E totul pregătit?

- Da, doar tu mai trebuie să ajungi! Ce durează atât, în fiecare seară trebuie să faci asta, nu au învățat și ele drumul spre cotet?

El a râs, apoi a spus:

- Le explic acum traseul. Nu terminați toate dulciurile, păstrați și pentru mai târziu!

Au așteptat în liniște, o liniște de mormânt, pe care nu o prea întâlneai des la copii, mai ales când erau mai mult de unul la un loc. Motivația lor era povestea nouă pe care acesta avea să o înceapă, iar din acea seară, aveau să trăiască odată cu personajele, care urmau să respire odată cu ei și să gândească în locul lor, iar acest lucru era mai plăcut decât orice alt joc pe care îl puteau juca sau care putea fi cumpărat de către părinți.

Plus că regulile impuse de bătrân erau respectate cu strictețe și făceau ca totul să pară tare palpitant, ca la un club secret:

- nu aveai voie să țipi sau să fugi;
- nu îți era permis să divulgi povestea altcuiva din exteriorul grupului;
- nu aveai voie să arunci ceva în foc;
- era interzis să vorbești urât;

• era interzis să jignești;
și trebuia să faci cât se poate de multă liniște, pentru ca zgomotele din jur să fie asimilate profund.

Când bărbatul a intrat pe ușă, pe care a închis-o ușor, cu același scârțâit de care nu putea să mai scape indiferent de câte unguente primise acea bucată de lemn, copiii și-au ațintit privirile asupra lui ca și cum acesta ar fi fost o fântână arteziană din care curgea ciocolată. Ochiile le sticleau, iar nerăbdarea își spunea cuvântul, bâțâind din picioare sau râzând necontrolat.

Camera era întunecoasă, draperiile trase și trei canapele goale, unde doar flacăra unei lumânări singuratice fâlfâia la distanță pe masa din spatele lor. Pereții aveau o tentă de roz datorită jăratecului și a flăcărilor ce trosneau și ele nerăbdătoare în șemineu.

Bunicul s-a așezat pe balansoarul în formă de scaun și a rostit zâmbind cu gura până la urechi:

- Avem public în seara asta, nu glumă!

- Ce ne vei povesti? Despre ce va fi de data asta? a întrebat o fetiță mărunță. Apoi, un altul a încercat imediat să ghicească răspunsul:

- Monștri, bătaii sub apă, pirați, balene? Despre ce va fi, bunicule?

- Ia sa vedem, pentru că suntem cu toții aici, am de gând să...

Cuvintele i-au fost întrerupte de mama a doi dintre copii, care și-a făcut simțită prezența foarte subtil pentru a nu deranja și, aproape șoptind, a zis:

- Pot să stau și eu cu voi? Afară e viscol și

aici este cel mai călduros loc din casă.

- Mami, bunicul ne va spune nouă povestel!
 Dacă vei sta să o asculți pe asta, vei deveni dependentă de cuvintele lui și vei vrea să fii aici cu noi în fiecare seară, până la sfârșit.

- Ei, haide, să nu exagerăm, a adăugat el, nu sunt chiar atât de bun!

- Vino, așază-te lângă mine, mami!

Femeia a făcut întocmai, îmbrățișând-o cu o mână, iar cu cealaltă s-a întins după castronul cu chipsuri cu gust de mărar și smântână.

- Să mănânci în așa fel încât să nu faci gălăgie, e una dintre regulile bunicului, nu uita!

- Bine!

- Sunteți pregătiți? a întrebat el.

- Daaaaa!, au răspuns în cor copiii.

- Bun, în seara asta am să vă spun o poveste cu totul nouă, pe care nu o veți găsi în nicio carte.

- De ce, bunicule?

- Pentru că... să spunem că este inventată de mine. Asta este o poveste specială, care o să vă placă la nebunie. Acum, gata cu vorbăria, noaptea nu este atât de lungă pe cât ne dorim noi.

- Shhh, mai zise unul dintre ei, iar apoi bunicul începu:

A fost odată ca niciodată, pentru că dacă nu ar fi fost nu s-ar fi povestit.

Tania, o fată de douăzeci și nouă de ani, îndrăgostită până peste cap, locuia cu prietenul ei într-o căsuță închiriată la poalele munților, într-un loc uitat de lume, umbrit de crengile copacilor fructiferi și marele tei din curte.

Era într-o relație cu Byron de mai bine de zece ani și, totuși, nu erau căsătoriți, dar asta nu pentru că nu și-ar fi dorit, ci pentru că așteptau momentul potrivit, care în mintea lor consta în a strânge bani pentru a avea parte de o nuntă ca în povești. Acel moment nu părea să mai apară însă, asta până într-o zi în care sora Taniei, Ivy, mai mare decât ea, a luat taurul de coarne în numele lor și i-a împins de la spate în legătură cu marele pas. Acea a fost și ziua în care s-a decis data nunții, stabilită la două săptămâni din acel moment, ca să nu mai apuce să se răzgândească. Byron era sceptic în privința timpului prea scurt pe care îl avea la dispoziție. Erau prea multe detalii de care să țină cont: rochia de mireasă, costumul lui, locația, invitațiile, biserica, muzica și așa mai departe și nu în ultimul rând tradițiile care trebuiau îndeplinite așa cum era obiceiul. Orice nuntă, botez sau înmormântare funcționa de când lumea și pământul după niște ritualuri, care mai apoi se transformaseră în reguli trase de păr. Însă Tania nu se lăsa înspăimântată de toate astea și era hotărâtă să nu rateze poate singura șansă ivită în viitorul apropiat de a fi soția omului pe care-l iubea, așa că trebuia să pună la punct totul. De ce așa de repede totuși? Pentru că Ivy era o persoană care făcea totul în acord cu calendarul. Acolo avea planificat chiar și cel mai insignifiant lucru, până și ziua în care trebuia să se ducă la cumpărături sau timpul alocat pentru acestea. Curios, dar poate și nepământesc, de fiecare dată se încadra cu strictețe în ceea ce își promitea. Un minut depășit crea haos în întreaga casă, iar cei din jurul ei aveau să suporte atacurile sale de panică și crizele acesteia.

Așa că, dată fiind firea sa, singurele zile libere pe care Ivy i le putea oferi Taniei erau în număr de trei, la sfârșit de lună, iar după câteva împotriviri și negativism produse de mintea lui Byron, bărbatul a acceptat, iar din acea secundă, a început nebunia. Zi de zi, moment de moment, adăugau și tăiau de pe hârtie obiectivele. Rochia ei era superbă, roz, cu spatele gol, bufantă, ca de prințesă, iar el urma să fie îmbrăcat într-un costum negru ca tăciunele, cu o cravată care se potrivea în totalitate culorii rochiei ei. Apoi, au petrecut o seară uimitoare, dar foarte scurtă, însă exact așa cum și-au dorit ei. După aceea, și-au cumpărat o casă, una mare, pentru că visul lor era să aibă mulți copii, dar au sfârșit având cinci animale de companie, pe care le iubeau ca pe ochii din cap. Până într-o zi, când au fost binecuvântați cu o fetiță, pe care au numit-o Sabina. Era atât de drăgălașă și simpatică, fața îi era ca un glob de cristal, mică și rotundă, ochii negri și mari ce studiau pe ascuns, și părul de un șaten deschis. I-a ținut foarte multe nopți treji pe cei doi, dar, de fiecare dată, îi zâmbeau, chiar dacă oboseala, cearcănele, nopțile transformate în zi și zilele în petreceri își puneau adânc amprenta asupra lor. O luau în brațe din pătuțul prea mare pentru ea și o mângâiau ușor pe spate, apoi o puneau la loc, continuând să-și miște mâna înainte și înapoi. Deseori adormea părintele răstignit de pătuțul ei, abia mai apoi copila.

Pe când aceasta a împlinit vârsta de cinci anișori, Tania și Byron i-au spus că aveau să plece următoarea zi de dimineață într-o excursie, una de neuitat, pe care avea să o iubească, așa că trebuia să se ducă la ea în cameră și să-și înceapă bagajul,

iar apoi mama ei o va ajuta să-l termine.

În ultima perioadă, relația celor doi se degradase. Prea multe certuri constante pe teme ridicole și meschine, care majoritatea erau spuse în fața unui pahar cu vin. Sabina, de câte ori le auzea disputele, își lua în brațe păturica fără de care nu putea să doarmă de când era mică, și se ascundea în dulapul cu haine, un loc mic amenajat chiar de ea: pe jos erau așezate mai multe perne, pe pereți, agățate luminițe de Crăciun care funcționau pe baza de baterii, iar la picioarele ei, mai multe animale de pluș. Stătea acolo cu orele, până când adormea și era cărată pe brațe de către tatăl ei, care credea că motivul pentru care o găsea acolo era acela că se juca. Sabina avea o imaginație debordantă, mereu inventa ceva nou, iar cuvintele ei emanau sentimente puternice, de iubire, teroare sau suspans. În ciuda vârstei fragede, își dorea deja să ajungă o mare scriitoare, una de succes cunoscută în toată lumea, iar cărțile să i se vândă în mii de exemplare, așa cum îi spunea tatăl ei mereu că se va întâmpla.

Însă acesta, de fiecare dată când se gândea la viitorul fetiței, începea să plângă, dar își ștergea lacrimile când părăsea camera pentru a nu fi văzut de Tania, care și ea făcea exact același lucru, fără ca soțul ei să știe. Ceva se rupsese între ei, ceva ce, în opinia lor, nu avea cum să se mai refacă vreodată, dar încercau să păstreze aparențele de dragul fetiței.

Cu toate că încercaseră de nenumărate ori să redevină acei doi oameni care se iubeau mai presus de orice, cu toate că Sabina nu-și imagina viața fără ei, în același timp, nici nu mai aveau puterea

necesară să tragă într-o direcție comună. El era orgolios și, cu toate că observa spre ce anume se îndrepta relația lor, nu avea curajul de a face ceva pentru a schimba traiectoria. Se iubeau mocnit, se iubeau pentru că altceva nu știau să facă, se iubeau cu durerea iubirii pierdute ce nu mai putea fi regăsită. Doi oameni cu sentimente intense și profunde pentru celălalt care zi de zi își făceau rău. Durerea nu îi mai deranja, nu îi mai atingea, cicatricile erau atât de adânci că nu le mai băgau de seamă.

Fetița a aruncat în bagaj tot ce considerase ea că era important și fără de care nu putea pleca de acasă. După zece minute, a coborât și a spus:

- Eu sunt gata, mami! La cât plecăm mâine?

- Bravo, iubirea mea! De dimineață, foarte devreme, pentru că vrem să găsim drumul liber și să nu avem spectatori. Așa că ar fi bine să te bagi la somn ca să fii odihnită!

- Somn ușor, a spus, apoi a mers țopăind spre camera ei.

S-a așezat în pat, și-a luat păturica în brațe și a adormit. Noaptea întreagă a fost însă doar un întreg vis. Se vedea pe o insulă pustie alergând și râzând. Apoi, se scâldea în apa atât de limpede, de un albastru deschis. A înotat, deși nu o mai făcuse niciodată. Se ținea strâns de coada peștilor, iar ei o ajutau să înainteze rapid. Se juca cu căluții de mare și, din când în când, scotea capul la suprafață pentru a-și saluta părinții, care stăteau îmbrățișați la mal, însă, nu știa cum se făcea că de fiecare dată când îi privea, ei se aflau din ce în ce mai la distanță, până când siluetele lor au dispărut complet.

Tania și Byron s-au gândit mult la acea escapadă. Au decis, apoi el s-a răzgândit. Au pus în balanță totul până când a venit clipa. În dimineața aceea, s-au urcat toți trei în mașină, iar când motorul a pornit, extazul fetei era prea evident. Sărea, atât cât îi permitea centura, gesticula și cânta. Ochii vorbeau și ei, iar când a obosit, a rostit:

- Dar, tati, unde vom merge?

- Departe, draga mea!

- Cât stăm acolo?

- Până... te plictisești tu, ce zici de asta? Vom merge undeva, într-un loc în care soarele te va îmbrățișa zi de zi, iar noaptea va fi scurtă, în care vei avea fructe dulci în copaci, vei putea vedea curcubeul și te vei putea juca cu multe animale.

- Chiar și cu urșii?

- Da, chiar și cu ei, pentru că, acolo unde vom merge, ei nu-ți vor face rău.

Tatăl încerca să zâmbească la fiecare răspuns pe care îl oferea copilei, dar ceva îl măcina atât pe interior, cât și pe exterior. Poate și certurile din ultimul timp îl demoralizaseră, dezamăgiseră și reușiseră să îi șteargă zâmbetul pe care-l avusese odată constant pe buze. Sabina, copila de numai cinci anișori, simțea tensiunea dintre ei. Începuse să creadă că toate acele certuri și cuvinte urâte erau din cauza ei, dar îi era frică să le menționeze ceva părinților, de teamă să nu devină realitate, una pe care oricum a purtat-o pe umeri o perioadă lungă și mult timp după acea zi.

- Mami, poți da muzica mai tare? Este melodia mea preferată.